

Vitézi Hírmondó

2013. évi (I. évfolyam) V. szám (Július hó)

Vitézavatás 2013.

Rendünk az idei esztendőben is megtartja a Vitézavató Ünnepséget. Kérünk mindent Tisztelt Rendtársat, hogy aki csak teheti, jöjjön el, ezzel is emelve az esemény fontosságát!

A tartalomról:

vitéz Ország György – A vízbefojtott falu (8. o.)

Megemlékezés a Nemzeti Hadsereg 1919-es megalakulásáról (3. o.)

Vitéz és Nemzetőr Ifjúsági Tábor (6. o.)

**Vitézi Hírmondó
2013. július**

Az elmúlt hónap eseményei, beszámolóí:

A Duna-parti sétányt tették rendbe a Kárpátaljáról érkezett önkéntes segítők

Hétfőtől három napon át huszonhatan dolgoztak Mohácson a kárpátaljai önkéntesek. Lefestették a Duna-parti sétány padjait, rendbe tették a virágtartó edényeket, kitisztították a virágágyásokat, valamint a díszburkolat melletti füves részt kapálták végig, hogy a gyomok ne kússzanak rá a kövezetre.

- Nehezebb munkára készültünk, azt gondoltuk, hogy iszapot fogunk lapátolni, gumicsizmát is hozott mindegyikünk – mondja Petrusz Emil, aki Munkácsról érkezett Mohácsra. Mint említette, a helyi egyház szervezte a társadalmi munkát, ő a vasútnál dolgozik, de éppen szabadságon van, így csatlakozott a csoporthoz.
- Átélttem magam is néhány árvizet, a Tisza nem egy alkalommal járt a saját portámon, tudom, hogy mit jelent az ár ellen védekezni, meg azt is, hogy mennyi munka van a víz levonulása után a takarítással – toldja meg a gondolatokat Schweiger Sándor, aki Técsőről érkezett. Mikor a nevét kértem, betűzve diktálja, aztán megjegyzi, hogy nem dupla, hanem szimpla v-betűvel, magyarosan használja!

Michelis Antal Beregsurány plébánosa: „Kőrösmezőről, Munkácsról, Salánkról, Técsőről, Visről, Csapról jöttek a segítők, a határon találkoztunk, és onnan már Karitasz járműve szállított Mohácsra.” Elmondta, hogy már az árvíz kezdete óta készenlétben álltak, hogy amikor szükség van rájuk, jönnek. Kárpátaljáról több csoport is segítette a Duna mentén a védekezést, őket az utómunkálatokra hívták.

- Nekem nem ismeretlen Mohács, Szegeden tanultam, és több alkalommal vezetem lelki gyakorlatot a Boldog Gizella Iskolában – említi Varga Tarzíciusz ferences rendi testvér. Megjegyzi, hogy bár nagyon megszerette ezt a vidéket, hazament Csepére, a szülőhelyén teljesít szolgálatot.
- Kőrösmező volt egykor Magyarország határállomása, a pesti gyorsnak a végállomása. Én onnan jöttem. Nyugdíjas vagyok, az időből telik, hogy segítek, de több munkára gondoltam, mint amit kértek. Ennyit otthon fél nap alatt a kertben is dolgozok – mondja Leitner Ferenc, aztán kapát ragadva már irtja is a díszburkolat közelében burjánzó fűvet.

Alapos munkát végeztek a kárpátaljai segítők. A járólapok közül, a fal tövéből is kiszedtek minden szál gázt, aztán összesöpörték, és zsákokba gyűjtötték. „Szép a város, a sétánynak is szépnek kell lenni, látjuk, hogy hajóval sorra jönnek az idegenek, kell, hogy jó véleménnyel legyenek Mohácsról” – mondja egy fiatalember, miközben zsákkal a kezében siet a következő kupac szemét összegyűjtéséhez.

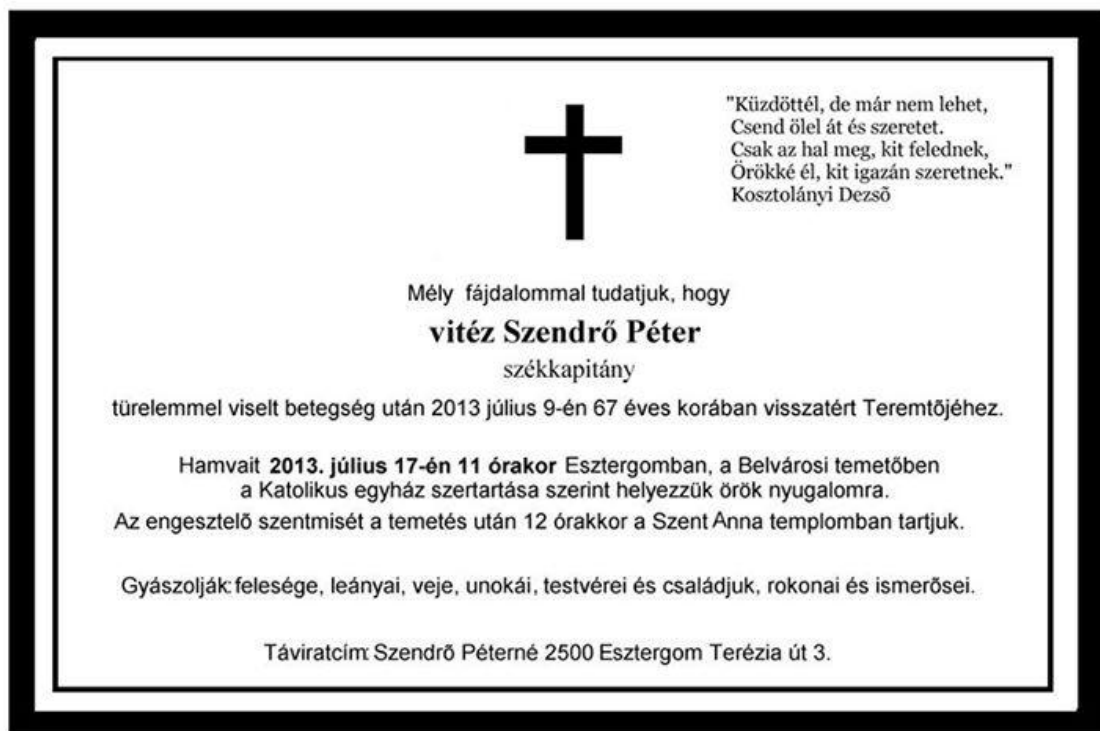
Mosolyogva megemlítik: „A frissen lefestet padok némelyikén hétfőn este már feliratok, nevek kezdőbetűi jelentek meg némi ábrák kíséretében. De mi másnap újra lefestettük!” Amúgy, mint mondták, remekül érzik magukat Mohácson. Faházias szállásra, szerényebb körülményekre számítottak, ehhez képest háromcsillagos szállodában, szinte nyaralnak – hangoztatták egybehangzóan.

Az önkéntesek részére csakúgy, mint június közepén a szennyvízcsatorna törését kiváltó szolgáltatás kiépítésekor a Fővárosi Csatornázási Művek szakembereinek a szállást térítésmentesen biztosította a Szent János Hotelben Udvardy György pécsi püspök.

Megemlékezés a Nemzeti Hadsereg 1919-es megalakulásáról.

A nemzeti Hadsereg 1919-es szegedi megalakulásáról emlékezett meg állománygyűlésen és vendégeskedéssel egybekötve a Csongrád megyei Vitézi Rend a Horthy Csónakház fedélzetén, 2013 július 21.-én.

Kedves Vitéz Bányay Úr!

Vitéz Szendrő Péter temetése után kértem el Öntől az elektromos elérhetőségét, hogy tudjak adatokat közölni egyik elhunyt ferences világi rendi társnőnkéről, aki szintén a vitézi rendhez tartozott. Sajnos, nem sikerült elérnem az unokahúgát, aki a temetését intézte, illetve a gyászmisét mondatta érte: Csathó Béláné 2500 Esztergom, Széchenyi tér 26., tel. 06-33-414044. **Vitéz Jóna Tivadarné Tóth Anna** 2013. március 8-án hunyt el, gyászmise és búcsúztató április 23-án volt érte a szentgyörgymezei templomban este 6 órakor, és másnap 24-én lett szűk családi körben eltemetve a szentgyörgymezei temetőben, a családi sírban. Sajnos, a leányfalusi öregek otthona, ahol élete utolsó 11 évét töltötte, a rokonságot értesítette csak a halálesetről, a rokonságnak pedig utólag jutott eszébe, hogy Nusi nagyon büszke volt a vitézi rendhez való tartozására. Sajnálom, hogy mi, ferences világi rendi társnők sem gondoltunk időben az Önök szép búcsúztató jelenlétére. Kérem, hogy azért lélekben szeretettel búcsúzzanak el tőle, és a nyilvántartásukban szíveskedjenek jelezni a változást. Utolsó esztergomi lakcíme a Lőrinc utca 17. alatt volt.

Köszönettel és tisztelettel:

Muzslai-Zsitva Annamária

Vitézi Rend Budapesti Törzskapitányság
vitéz Lacz Gábor Csaba székkapitány úr részére

Tisztelt Székkapitány Úr!

Szomorú kötelességemnek teszek eleget, mikor értesítést küldök Édesapám vitéz Pintér Gyula haláláról. (A 2. világháborúban Pintér Gyula hadnagy a Magyar Királyi Honvéd Légierő 101. Puma Vadászrepülő Osztály 3. Drótkefe századában szolgált) Hamvait szülővárosában, Adonyban katonai tiszteletadás mellett helyezzük örök nyugalomra.

Tisztelettel:

Pintér Zsolt
2422 Mezőfalva, Bartók Béla u. 5.

Események a jövőben:

Vitéz és Nemzetőr Ifjúsági Tábor

Augusztus 12-18

Bácsalmás Kiképző Központ

Napirend

6.00	Ébresztő
6.15	Reggeli torna
6.30	Tisztálkodás, körlet rendbetétel,
7.00	Zászlófelvonás, napi parancs kihirdetés,
7.30	Reggeli
9.00	Alaki kiképzés
10.00	Délelőtti feladatok előadások
12.00	Ebéd
13.00	Csendes pihenő
14.00	Délutáni feladatok
18.00	Vacsora
19.00	Tisztálkodás
21.00	Takarodóra felkészülés
21.30	Takarodó, zászló levonás,

Kihívás

Jelentkezni: v László Károly nőr.alez
nemzetorifjusag@citromail.hu

Erő

Bátorság

Augusztus 20. – Szent Jobb mise és körmenet

Tisztelt Rendtársak!

Rendünk idén is képviselteti magát az Államalapítás ünnepén, a budapesti Szent István Bazilikából induló Szent Jobb körmeneten. Kérünk mindenkit, akinek módjában áll, látogasson el az eseményre!

Vitézavatás 2013.

Vitézi Hírmondó 2013. július

HISZEK EGY ISTENBEN. HISZEK EGY HAZÁBAN. HISZEK EGY ISTENI ÖRÖK IGAZSÁGBAN. HISZEK MAGYARORSZÁG FELTÁMADÁSÁBAN.

Írások, gondolatébresztők:

A vízbefojtott falu

(Móra László festőművész barátomnak)

A székely barátoméknál mulattuk az időt. Kibeszéltük a világ dolgait aztán, hogy a szánk ki ne száradjon meg- meg locsoltuk a jófajta borral. Rég találkoztunk hát sok volt a mondanivaló, annyira, hogy összetoltuk a két napot. A nap már előcammogót éjjeli vackából mikor kinyújtózkodtunk a friss levegőn. Itt Székelyországban a tündérek földjén harapni lehet a levegőt állapítottuk meg. Lázár Tóni a vendéglátónk megkérte a feleségét, hogy pakoljon a kosárba harapnivalót, míg ő megtölti a demizsont borral, előszedi a pecabotokat meg a műlegyeket. A fia elővezette a lovakat, és befogta a szekér elé.

- Kimegy az álmoság a szemetekből, ha megérkezünk Görcsnádasdra – nézett végig a zötykölődő társaságon. Még egy fertályórát sem kocsikáztunk mikor egy dombon átmászva behúzta a szekér kézifékjét. Lekaszálódtunk a járműről majd körülnéztünk. Nem akartunk hinni a szemünknek. A zöldellő fenyőerdők ölelésében egy tó csillogva verte vissza az erőtlén reggeli napsugarakat. A tó vége felé egy templom nyújtózkodott ki a vízből. Tornya tetején nem volt tető sem harang. Idő kellett, míg rájöttünk, hogy ez az egyike a magyar faluknak, amelyet elárasztott vízzel az eszement politika. Barátaim elindultak a pecabotokkal az ösvényen. Tóni kioktatott, hogy hagyott itt harapnivalót a szekéren, és ha kedvem van, hozzá menjek utánuk pisztrángozni a Görcs patakhoz. Száraz szalmát hordtam egy fenyőfa tövéhez majd leültem és a hátamat a fának támaszkodva szörnyűködtem. De jó lenne faggatni az erdőt, a fák még emlékeznek a falu zshivájára. A templom harangja hajnalt kongatott mikor a csillogó fagyos hóban tipegtek a lányok, asszonyok, legények, és éltes férfiak az adventi rorátéra, vagy mikor Krisztus urunk feltámadását körmenettel ünnepelték, szállt az ég felé az ének-feltámadt Krisztus e napon alleluja. Most szégyenlősen lesütött szemmel harang és tető nélkül búslakodik árnyékot vetve a fénylő víztükörré. Ki ad igazságot a falunak? Nyugodtan lesütheti a szemét a vénhedő Európa. Tán még az ördög sem elégedett, mert túl lett teljesítve sátáni elvárása. A „szisztematizálás” jelszóval pusztították a magyar falvakat, és a világ tétlenül nézte.

Egyre gyakrabban csukódik le a szemem, majd elalszom...

Ármin a kocsmáros rendezgette a székeket az ivóban a reggeli csúcsforgalom után. Elégedetten nézegette, csörgette a bevételt. A mindig kíváncsi nap fényéhez tol egy széket meg egy asztalt. A nagy becsben tartott kockás füzetét előveszi a fiók rejtekéből. Ebben az irkában tartja számon a hitelbe fogyasztott italokat. Ahogy lapozza a füzetet kitekint a fűzfára mintha segítséget kérne tőle kinek a nevéhez lehetne beírni még egy vonást. Ekkor nagy hanggal betoppan Bendegúz a fuvaros. Ármin gyorsan az inge alá csúsztatja a füzetét.

- Izibe töltés egy felest a bűdösből, mert valahogy csavarja az orrom a szekérre rakott trágyabökök az ablak felé.
- Igen-igen – szalad a pulthoz Ármin- Már töltöm is.

Gyorsan lehúzza a kupicát, majd utasítást ad a kocsmárosnak.

- Visszafele bejövök egy-két fröccsre, de nekem rendes borból készíts mert- emeli fel hatalmas tenyerét.
- Rendben, rendben – tekint kényszeredett vigyorral a fuvaros lapátnyi tenyerére.

Bendegúz a kollektív éjjeliőre. Leginkább csak aludni jár be, az őrzést Vitézre hatalmas kutyájára bízta. Aztán ott sok mindent lát és hall. Tudják róla, hogy őszinte ember, de őszinteségét titokban is

tudja tartani. Ezért aztán senki sem mert belékötni. Meg aztán a keze is eljár néha nyomatékot adva igazának.

Ármin kinyitotta a kert felé az ajtót kicsapatni a pálinka szagát. Az udvaron egy sírhant árválkodik. Eszter egykori élete párja parancsolta, hogy ide temessék. A férjében sosem bízó asszony a közjegyzőnél helyezett el egy kisebb vagyont, melyet csak akkor kaphatott meg a férje, ha teljesíti végakarátát. Így aztán halála után is szemmel tudja tartani a kocsmárost. Elpöfékel az ablak előtt a városi busz. Olyan füstfelhőt küld a fénylő nap felé, hogy elsötétül az ég alja, és már-már égdörgést is vár az emberfia. Nyöszörögve megcsikordul a kocsmáreg öreg tölgyfaajtaja mint a vénember a hirtelen mozdulatától. A Nyákosdi Vegyiüzem éjszakai dolgozói jönnek átöblíteni száraz, kénes torkukat a vegyes kisüstivel. Mikor átgördül a garatúkon az erős gyümölcsparlat megmegrázkódnak, aztán mennek haza ki-ki a saját portájára.

Nem illik nappal az ivóban koptatni az időt. Ármin ránéz a füstös falióra, a nagymutató egykedvűen ugrándozik a kopott számok között. Átlépek a Lajihoz a boltoshoz, megkérdelem mikor jön a fuvaros a borvízzel- gondolja. Ekkor megpillant egy mozdulatlan alakot, aki az ablak előtti asztalnál ül és kifelé bámul. Közelebb lépve felismeri benne Kokas Gyurit a költőt, akit hosszú évek óta nem látott. Jó pár esztendeje fogták le, és vitték a kolozsvári tömlöcbe. Valami gúnyosat írt Elenáról, Csauceszku asszonyáról. Ezért a felségsértésért ette évek óta a rabok keserű kenyérét.

- Meggyüttél Gyuri? Látod a falu nem változott mióta elvittek. A nap most is keleten keredzkedik fel az égre, és teljesíti a napi penzumát estéig. Szabadultál tán?
- Ühüm -nézte az eget majd Ármin felé fordult- valamiért korábban elbocsátottak tán így lett rendelve- bökött az ég felé.
- Én kerülném a Körmös Bényt, egyre nagyobb a hatalma, már hivatali autóval hozzák haza esténként.
- Nem, én nem kerülök senkit. Nem is biztos, hogy ő volt a jóakaróm, meg aztán nem az én dolgom pálcát törni mások felett. Ebül szerzett pénz úgylis ebül vész el.
- Jó, jó én csak barátilag figyelmeztettelek- majd hozott egy üveg bort két pohárral- a vendégem vagy. Leülhetek?
- Ülj hát -bólintott a költő. Tudod, amikor először dutyiba kerültem a disszidálás miatt nehezen viseltem az első hónapokat. Aztán idővel rájöttem, hogy nagy bünt követtem el. Örökségül hagyta öregapám „mindenkinek ott kell helyállnia ahová véttet”. Én ezt nem tartottam be, hát vezekeltem. Évekig cellatársam volt egy ukrán SS- katona akitől megtanultam az emberi tartást, és amíg élek hálás leszek neki, megtanította az orosz nyelvet. Tolsztojt igazán csak orosz nyelven lehet megérteni, a fordítások sántítanak. Tehát amit egyik kezével elvett tőlem a Teremtő azt a másik kezével visszaadta. Most pedig egy szász volt a cellatársam, tőle németül tanultam meg. Talán most meg Goethe kerül közelebb a szívemhez.
- Aztán legyen már elég ezekből a nyelvtanfolyamokból- próbált viccelni a kocsmáros miközben újra töltötte a poharakat.
- Nem tervezek új nyelveket tanulni- szaladt mosolyra a költő szája, miközben érezte a bor, hogy telítődik el az ereiben és tódul a szívébe majd az agyába. Most tapinthatóan érezte, hogy megint hazatalált.
- Hozok még egy liter bort, meg még egy poharat- emelkedett fel Ármin- nemsokára úgylis jön a Bendegúz barátod.
- Köszönöm Ármin, nagyon köszönöm, ez a bor nem hazudik, ezek a szőlőszemek valóban szőlőtökén sütettek a hasukat a szüretig. Ez most vérré vált bennem, de mit szólnának a szomszédok, ha ennyi idő után pityókásan térnék haza? A Bendegúz meg úgysem állja, hogy ne jöjjön be.

Aztán estig mint mindig jöttek mentek a vendégek. Bitus Gusztiért az egyszálbélű postásért most is a nagydarab felesége jött óriási lármával. Szegény Guszti behúzott nyakkal hörpintette ki a maradék fröccsét, majd a vendégek hahotázása közben lépdelt el a harcias asszonnyal. Közeledett az este a fülemülék szokás szerint fütttyel köszöntötték a napnyugtát. Ármin az asztalok alá tolta a székeket, ami azt jelezte Csongornak, hogy neki is búcsúzkodni kell. Nappal a tejátvevőnél dolgozott, és az esti fejés után térhetett csak be az ivóba. A kocsmáros illendően meghajolt Csongor előtt mikor kiengedte az ajtón, még a lépcső feletti lámpát is felkapcsolta. Ekkor állt meg a kocsmá előtt egy fekete autó. Kikászálódott belőle Körmös Béni, majd köszönés nélkül becsapta az ajtót. Félretolta a még ajtóban álló Ármin, és elindult a pult felé. Leült az első asztalhoz és torkaszakadtából üvölni kezdett, közben a két öklével az asztalt csapdosta.

- Hogy vinné el az ördög az összes oláhot, mocskos bocskorost a főnökükkel együtt. Rájuk pazaroltam az egész életemet vállalva a kiközösítést. De ennek most vége- majd zokogásba tört ki. A kocsmáros kilesett az utcára nem e hallja valaki, majd gyorsan bereteszelt az ajtót. Kacsázva szedte gyorsan lúdtalpait a vendéghez. Ott állt a zokogó férfi előtt, és nem tudta mit tegyen.
- Jól van Béni! Majd alszol rá egyet. Hozom a fröccsödet.- Béni csak nézte a poharat. A zokogás csökkent, és már csak egy-egy könnycsepp gördült le az arcán, mint heves zápor után a még lemaradt esőcseppek esnek a járdára.
- Erre nem lehet aludni Ármin egy-két hónap és itt Görcsnádason nem, legfeljebb a halaknak. Rosszat sejtve nézte Ármin a nekikeseredett ember száját, de nem mozdult, egy szó sem jött ki belőle. Csak a poharat emelgette, és intett mikor cserélje ki a kiürült poharat. Próbálta szóra bírni.
- Öntsd ki a lelked úgy könnyebb- és leült mellé. Lehajtott fejjel felfele nézve kémlelte Bénit.
- Még egy hét és jönnek a földmérők.
- A földmérők? Minek?- kérdezte a kocsmáros
- Azért mert eldöntötték, hogy a falunkat elárasztják. vízzel. Sok a baj a Görcs patakkal- azt mondták. De valójában velünk, magyarokkal nincsenek kibékülve. Mit gondolsz a Kokas Gyurit miért engedték ki a dutyiból? Hát azért, hogy lássa szülőfaluja pusztulását. Ennél nagyobb büntetés nem kell!- majd felállva a pénzét kereste.
- Hagyd Béni!- mondta a kocsmáros és kikísérte a zavart férfit.

Reggel a boltos Laji ütni kezdte a kocsmá ajtót. Nagy nehezen nyílt ki az ajtó, és ott állt Ármin borostásan, összetörten.

- Mi történt? Tán berekedt a kakukk az órában, ilyenkor már nyitva szoktál lenni. Mit ittatok este a Bénivel, mert nagyon be volt gőzölve mikor hazament. Elővette a nagyfejszét, és összetörte a betonalapját a készülő pajtájának. Hajnalba aztán felkötve találták a régi pajta keresztgerendájára.
- Mit mondott mi a baja?- kérdezte ijedten a kocsmáros
- Nem mondott az semmit, nem is mert senki szólni hozzá. Most meg ott siratja a háza népe.
- Igen, igen- bólogatott ravasz fénnel szemében Ármin
- Tán helyesled a döntését? – csodálkozott a boltos.
- Dehogy, de evvel az erővel én is felköthetném magam. Az éjjel olvastam Eszti lányom levelét. Nagyon kér, hogy települjek ki utána a tengeren túlra. Felépít nekem egy ugyanilyen kocsmát, mint ez, élhetem nyugodtan a nagypapák életét.
- Hát rajta, tudod, hogy már régen átvettem volna a boltot.
- Te tudod Laji, hogy ez az életem munkája. Ez egy nagyon jól bejáratott kocsmá, egymásnak adják a vendégek a kilincset. Meg aztán itt van a berendezett ház. Nem vihetem magammal.

Tudod, hogy kedvellek, jó kereskedőnek tartalak, de nem herdálom el a vagyonomat. Szó sem lehet róla!

Majd mindketten nekiállnak a reggeli teendőknek, de fejükben ugyanaz a gondolat motoszkált. Az egyik meg akart szabadulni, a másik meg akarta venni a kocsmát. Az egyikük minél olcsóbban, másikuk minél drágábban. Aztán a déli szünetben átjött Laji egy füzetrel és egy tollal. Leültek és sugdolóztak, Ármin kérette magát mint Margó a kurtizán. Aztán elindult a toll a papíron, gyűltek-gyűltek a sorok. Már az óra nagymutatója körbe ért mikor aláhúzták a számokat.

- Hát még jó, hogy nem kezdtünk el építkezni a fiaméknak, és van spórolt pénzünk. Ez kevés lesz, de majd a rokonságtól összeszedjük. Azért Ármin nagy kópé vagy, még feleséged staférungját is felszámoltad.
- Üzlet az üzlet, így is te jártál jól, de most már mindegy. A volt apósod arany zsebórája is benne van a vételi árban, ne feledd!
- Nem feledem, csak az asszonynak hogy adagolom be?

Hétfő reggel kiöltözve a vállán táskával várta a buszt Ármin. Nehogy a földmérők korábban érkezzenek, mint a busz - gondolta. Az idegesség ráragadt Lajira is mikor a volt kocsmáros az arany zsebórán nézte meg az időt. Az asszonyát még nem tájékoztatta az óra sorsáról. Aztán megérkezett a busz. A vegyigyár dolgozói bevonultak az ivóba. A volt kocsmáros kényelmesen elhelyezkedett a buszon mely pöfögve elindult. Lassan átmászott a kecskehegyi dombon mikor szembe jött egy földmérő teherautó, és mögötte egy milicistákat szállító kisbusz. Ármin elégedetten megsimogatta a válltáskáját és a zsebóráját. Megnyugodva nézte a tájat, nem fájt neki a búcsú, és nem volt a szívébe bánat.

vitéz Ország György

Felhívások:

Katasztrófavédelem

Tisztelt Rendtársak!

A Vitézi Rend fontosnak tartja a hagyományőrzést. Azonban az eddig vállalt feladatoknál többet kíván tenni, ezzel is az ország javát kívánja szolgálni. A vitézavató ünnepségen bejelentésre került, hogy a Vitézi Rend egy katasztrófavédelmi század felállítását tűzte ki célul. A szervezés már folyamatban van. Mivel váltásokban is gondolkodnunk kell, így a toborzásra kerülő létszám 300 főben lett megadva. Aki részt kíván venni egy ilyen nemes feladatban, az a felsorolt kinevezett katasztrófavédelmi parancsnokoknál jelentkezzen!

vitéz Bányai István törzskapitány – 06/20-669-7874

vitéz Dezső Mihály törzskapitány – 06/30-228-9037

vitéz Kolcsár Géza törzskapitány – 06/20-457-0017

vitéz Palczer Lajos hadnagy – 06/30-359-8618

Csatlakozzanak Szerkesztőségünkhöz!

Tisztelt Rendtársak!

Jelen, havonként digitális formában megjelenésre kerülő **Vitézi Hírmondó** szeretettel várja írásait, beszámolóikat, gondolatébresztőiket. Aki érez késztetést magában az ilyen formában történő publikálásra, küldje el az anyagait a vitezi.szerkesztoseg@gmail.com elektronikus levélcímrre, s a levél tárgyába írja be: „**Vitézi Hírmondóba**”!

Az írás beküldésének formai kritériumai:

- Microsoft Word, vagy annak formátumával kompatibilis szövegszerkesztő használata,
- Times New Roman betűtípus, 13-as betűméret,
- **Szóközők, tabulátorok** megfelelő használata (ti. a mondatokban és végükön elhelyezett *vessző*, vagy *pont* szóköz nélkül az azt megelőző szót kövesse, valamint a bekezdéseknél a tabulátor gombbal kerüljenek beljebb az első sorok, illetőleg a szavak/mondatok között egy-egy szóköz legyen),
- Az írás végén pedig a szerző (név, rang, terület) megjelölése.
- **A fenti kritériumok be nem tartása esetén az írás nem kerül be a lapba!**

Amiket várunk: eseményekről **beszámolók**, országos/helyi eseményekkel kapcsolatos **gondolatébresztők**, **fényképfelvételek** (az eseménynek és időpontjának megnevezésével!), **interjúk**, ünnepekkel kapcsolatos saját, vagy más által írt **próza**i, esetleg **lírai szövegek** (más műve esetén a forrás pontos megjelölésével!), illetve bármit, amit úgy gondolnak, helye lehet a Hírmondóban!

Vitézi Hírmondó
2013. július

Impresszum

KIADJA A VITÉZI REND

www.vitezirend.com

vitezi.szerkesztoseg@gmail.com

vitezirendkozpont@gmail.com

A szerkesztésért felel:

vitéz Mikecz András (irodavezető törzskapitány)

vitéz Sereg László (sajtóreferens, a Vitézek Lapja és a Vitézi Hírmondó főszerkesztője)

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza. A cikkek a rendtársak személyes véleményét tükrözik, s nem feltétlen azonosak sem a Rend hivatalos, sem a szerkesztőség álláspontjával.

A Vitézi Hírmondó megjelenik minden hó végén digitális formában.